

אנה ליבליך-וינגרון

"תערוכות תל-אביב" / הארץ / 10.4.64 / תע' יחיד / גלריה 220 / תל-אביב

תערוכתה של אנה ליבליך מורכבת ממוצגים, שנעשו בשלוש טכניקות שונות: ציורי שמן, גואש ואקוורלים. דומה שבתערוכה זו השוני שבין הטכניקות אינו שוני במדיום ציורי בלבד, אלא גם שוני ביחסה של הציירת לציור עצמו. בציורי השמן ניכר ניסיון ליצור מערך צורני קפדני יחסית הנבנה מכתמים צבעוניים בעוד שבציורי הגואש, ובעיקר באקוורלים, יש הרגשה שיחס הציירת אליהם הוא כאל סקיצות קלילות, שאין צורך להשקיע בהן שום מאמץ חויתי או אינטלקטואלי מיוחד. לעיתים נדמה שאנה ליבליך עושה דבר, שספק רב אם ציירים גדולים וחשובים ממנה יכולים להרשות לעצמם לעשותו: היא מחלקת את ציוריה לציורים "רציניים" - ציורי השמן במקרה זה - ולציורים קלילים, שהם מעין מחווה לטעם הקהל. כמובן שחטא כזה נושא גם את עונשו בחובו. הצופה הרגיש לציור יחפש את כתב-היד הציורי המפגין את סגולותיו הפנימיות ותרבותו של הצייר, דווקא בציורים הספונטאניים ביותר - ברישומים ובאקוורלים. שם גם ימצאו הפגמים המוסתרים יותר בציורי השמן "הרציניים". אך גם אם מתייחסים לציורי השמן בלבד, ניכרים בהם מיד כמה פגמים ראשוניים: הציורים הם אקלקטיים לא רק מבחינת השפעות ישירות שלא עברו פריזמה אישית - אלא גם - אקלקטיים מבחינת השוני בתפיסה ציורית בין ציור לציור. ליד ציורים

כ"נשים", "דמויות" ו"נשים ערביות" בהם עוקבת אנה ליבליך אחרי הקומפוזיציה הרופפת מאוד של הולצמן, המעמיד טור נשים חסרות גוון אישי בזו אחר זו, אפשר למצוא בתערוכה תפיסות חלל שונות, ללא שום התפתחות הגיונית. קבוצות הציורים "קומפוזיציה עם נערה", "נער עם תיבת נגינה" ו"קומפוזיציה עם אישה", הם וריאציות על נושא צורני, שנתפס בגישה דו-מימדית מובהקת. בציורי הנוף השונים יש ניסיון חסר עקביות למסור מרחב תלת-מימדי בגוון רגשי, הנע מאקספרסיוניזם ועד ריאליזם. אפשר איפה לדון בתערוכתה של אנה ליבליך על כל ציור - או במאמץ מסוים, על כל קבוצה - בנפרד, אך בסך הכול של המוצגים חסרה לגמרי האינטרפרטציה האישית של הציירת לעולם הוויזואלי.

יואב בראל, בין פיכחון לתמימות: על האמנות הפלסטית בשנות ה-60 בתל אביב, מוזיאון תל אביב לאמנות, 2004